

1927 JÚLIUS—AUGUSZTUS

ERDÉSZETI LAPOK

LXVI. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

7—8. FÜZET.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő

CZILLINGER JÁNOS

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1927. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnének.

(Telefon: 237—22.)

Kibontakozás felé.

Nem is olyan régen okoltam meg azt a megállapítást, hogy a Kárpátoktól az Adriáig terjedő erdőségeink sorsával való törődés mint kapcsolódik a magyar erdőgazdasági politika feladatai közé.

Bármiként is álljon a jelenlegi helyzet, ezek az erdők a mi szeretettel nevelt és gondozott erdeink, s fáj a szívünk értük, amikor halljuk, — hogy különösen az utóbbi időben milyen fel-tűnő igyekezettel látnak hozzá erdeink *gyorsított* kihasználá-sához.

Vagy talán következtessünk ebből sorsunkra? Mi távol ál-lunk minden szóbeszédtől, jó és rossz hírekből eredő értesülé-sektől.

A kibontakozás útjait nem ilyen alapon jelöltük meg.

Hamis adatgyűjtés, tudatos elferdítés volt az, ami földi bíráinkat a trianoni ítéletre vezette s meggyőződésünk volt, hogy amely pillanatban sikerül ezeket a bíráinkat a tiszta igaz-ságról meggyőzni, szétomlik a gázság kódébe burkolt hitvány alkotmány.

Első feladat részünkről tehát a *felvilágosítás*, a *meggyő-zés*, mégpedig olyan helyen, ahol leginkább megértésre találunk.

Fordulóponthoz, az előrehaladás újabb határvévéhez jutottunk ma is, amikor napnál fényesebb igazunk mellett áll egy nemes lord, akinek nevét elsősorban mi erdészek foglalhatjuk mindennapi imáinkba.

Két ízben is töltöttem a háború előtt néhány hónapot Albion nagy nemzetének fiai között.

Megfigyelésem az volt, hogy bennünket úgyszólván nem is ismernek, mindössze a Keletet járó világutazó tudott rólunk annyit, hogy Ausztriának egyik népfaja vagyunk.

Nem mondok sokat, de nap-nap mellett más és más körben lefolytatott utazgatásaimban elszörnyülködve kellett meggyőződnöm külképviseletünknek erről a következményekben borzalmas hiányáról s mondhatom, nem győztem közjogi helyzetünk ismertetését elég sokszor ismételni.

Amennyire ismerem ezt a nagy nemzetet, magas intelligenciáját, erkölcsiségét és azt a készségét, hogy amit egyszer kezébe vesz, azt meg is tudja oldani, — úgy bizton állíthatom, hogy most a legjobb úton vagyunk.

A hatalmas lord Rothermere arra szólította fel az ország társadalmát, hogy annak minden tagja támogassa önzetlen törekvését.

Nekünk, a többszörösen sujtottaknak méginkább kötelességünk erre a hívó szózatra felfigyelni s megvagyok győződve róla, hogy lord Rothermere a mi társadalmi rétegünkben fokozott mértékben fog meghallgatásra találni.

Itt az időpont. Most forró a vas, most kell kovácsolni.

Bebizonyítani, szemmel láthatóvá tenni a rajtunk elkövetett borzalmas igazságtalanságot, feldolgozni a mi különleges sérelmeinket, amelyeknél súlyosabbakat egy gazdasági ág sem képes felmutatni.

A magam részéről, mint akinek az angol, skót és ír erdészeti körökben személyes ismeretsége van, készséggel vállalkozom egy az angol-, skót- és írországi erdészeti lapokban elhelyezendő tájékoztató közlemény kidolgozására. *Kérem azonban ezúton minden kartársamat, szíveskedjenek idevonatkozóan megfigyeléseiket, adataikat e végből velem mielőbb közölni, s azokat netalán sokatmondó fényképfelvételekkel stb. felszerelni.*

A nemes lord azonban egyet ne vegyen rossznéven tőlünk,

t. i. azt, hogy mi az ő elgondolása szerint térképet nem csinálunk.

A mi térképünk megvan, abból egy talpalattnyi földről, egy szál bükkfáról vagy sudaras fenyőről, de még egy a Karszton korhadó tuskóról sem vagyunk hajlandók lemondani.

Az angol erdész szaktársaink meg fognak minket érteni. Be fogják látni, hogy a mi egységes egészet alkotó erdőkoszorúnk természetellenes szétszaggatását semmiféle elmélettel megokolni nem lehet.

Czillingner János.

A vasbetontalp.

Mintegy három hónappal ezelőtt meglehetősen riadalmat keltett az erdőgazdaság és a fatermelés körében az a hír, hogy az államvasutak a talpfaimport lehető kiküszöbölése céljából a vasbetontalpaknak nagyobb méretű bevezetésével foglalkoznak.

Célszerűtlen lett volna a kérdést addig tárgyalni, ameddig maga az elsősorban illetékes államvasút ebben az irányban legalább bizonyos mértékig meg nem nyilatkozott.

Az akciót aggodalommal néző körök azonban már addig is megkereséssel fordultak a német vasutak igazgatóságához, ahol ezekkel a kérdésekkel már régebben foglalkoznak, hogy tapasztalataikat velük közöljék.

A beérkezett válaszok egyike sem túlságosan kedvező a vasbetontalpakra. Míg a Deutsche Reichsbahngesellschaft főintézősége egyszerűen azt közli, hogy a vasbetontalpakkal eddig csak néhány kísérletet tettek, azt is kisebb mennyiségekkel, s így határozott véleményt nem mondhatnak, addig ugyanennek a vasúttársaságnak müncheni építésvezetősége már szószerint a következőket írja: „Vasbetontalpakkal egész sor kísérletet végeztünk, amelyek azonban nem vezettek kedvező eredményre, mivel eddig még nem sikerült a guruló terhek erőműtani hatásait ártalmatlan módon áthárítani a beton-alátétekre”. Ez az utóbbi nyilatkozat a vasbetontalpakra határozottan kedvezőtlen.

Tudomásom szerint az olasz vasutak kísérleteztek még nagyban, de szintén nem valami kedvező eredménnyel.